

тове били нацвѣтѣли. Той билъ тѣй изненаданъ, че не смѣялъ да влѣзе въ градината, а само хвърчалъ край оградата. Но пеперудитѣ били свикнали: обикаляли отъ цвѣтъ на цвѣтъ и си играели. Тѣ се били съвзели отъ нападението на кукувицата, но все пакъ нѣкои отъ тѣхъ носѣли бѣлѣзи. Цигуларьтъ не могълъ да разбере, защо тѣ били оставили розовата градина, за да дойдатъ на хоро при ябълката. Нему се чинѣло, че нѣма по-красиво мѣсто на свѣта отъ тая градина. Защо тогава я напушатъ пеперудитѣ?

И покрай оградата цвѣтѣли малки рози. На една отъ тѣхъ Цигуларьтъ съгледалъ чудно хубава калинка. Тя плачела горчиво и бършела сълзитѣ си съ малкитѣ си пипалца. Той я попиталъ защо плаче. Калинката му разказала довѣрчиво, че отива да търси изгубенитѣ си родители. Сега тя си нѣмала нигдѣ никого. Цигуларьтъ ѝ казалъ:

„Не плачи, калинке! Ако искашъ, ела съ мене въ хубавата ми къща подъ ябълката. Ти ще ми станешъ стопанка и двамата ще заживѣемъ щастливо“. Калинката отрила послѣдната си сълза и отговорила кротко: „Щомъ ме искашъ, ще ти стана жена. Само че сега трѣбва да остана тука нѣколко врѣме, за да изчистя червената си дреха отъ седемтѣхъ черни точки, защото се е много напрашила отъ дългия пжтъ и да се приготвя за сватба“.

Щастливиятъ Цигуларь се съгласилъ на драго сърце и ѝ казалъ, че ще дойде идущата недѣля да я вземе. Слѣдъ това си взелъ сбогомъ и хвъркналъ къмъ дома си. Цѣлата нощъ той не можалъ да спи отъ драгостъ. На другия день отишълъ при работливитѣ мравки и ги помолилъ да му овиятъ единъ вѣнецъ, за да окраси съ него къщата си. Тѣ прѣщипали съ якитѣ си челюсти най-хубавитѣ цвѣтчета и свили прѣкрасенъ вѣнецъ. Цигуларьтъ пкъ прѣхвъркналъ къмъ отсрѣщния джбъ, къдѣто живѣлъ рогачътъ и го калесалъ за сватбата си. Той му обѣщалъ да дойде. Цигуларьтъ се сбогувалъ и отишълъ да покани и